

Biz gələcəyik, Xocalım...

Ay dərd, sənin adın nədir?
Bircə bu suala cavab tapa bilmə-
mişəm ötən illər ərzində.

Bayraqımı da hopub rəngin.
Min il görməsəm belə səni tanı-
maqda çətinlik çəkmərəm, ay
dərdim, sən mənim özümə oxşa-
yırsan.

Sevinci bölməyə nə var ki,
oğulsan, dərdə simsar ol.

Uşaq vaxtı əzberlədiyim "Əl
ilə tutmaq olmaz, göz ilə görmək
olmaz" tapmacasının cavabı so-
nuncu deportasiyamıza qədər
külek idi, yaxamı dərdə tanıdan-
dan sonra onun ezl cavabının
ele dərd olduğunu bildim.

Böyüklerimiz bize hər şeyi
obrazlı təqdim ediblər nədənsə.
Bəlkə de həqiqəti desəyidilər,
heç böyümək istəməzdik.

Elə bir yazıya köklənmişəm
ki, havasına qol qaldırıb oynas-
sam, dəli deyacəklər. Daha dü-
şünməyəcəklər ki, insan sevinc-
dən də, dərddən də havalana bil-
lər.

Sazı, tarı kökləməyə nə var ki.
Tel də, mizrab da, pərdə də əm-
rinə müntəzirdir.

Dərdimin adını tapmışam-
Azerbaycan...

Kimsəni mühakimə etmək fik-
rim yoxdur bu soyuq fevral ayın-
da. Onsuz da hər günümüz dər-
də məhkum olunub. Qan ayının
iyirmisindən, yanvari deyirəm,

bilmək istə-
səniz, fevra-
lin, Xocalı
ayının 25-e
qədər olan
müddət cəmi
35 gündür,
illər fərqli ol-
sa da.

Bunun da
indü fərqinə
vardım. Dər-
də gedən yo-
lumuz açıq

olub həmişə...

Yol deyəndə tüklərim biz-biz
olur. Xocalı düsür yadına. Göz-
lərinim önündən güləbarandan-
ölümən qaćib canını qurtarmaq
üçün yol axtarən insanlar gəlib-
keçir. Yolu da taleyi kimi düzүne
düşənlərə kömək etmək üçün

yollar aramayanların vicdanı si-
zildayırmı, görəsən, Çingizin
çəkdiyi o kadrlara baxanda.

Dərdimin adı Xocalıdır...

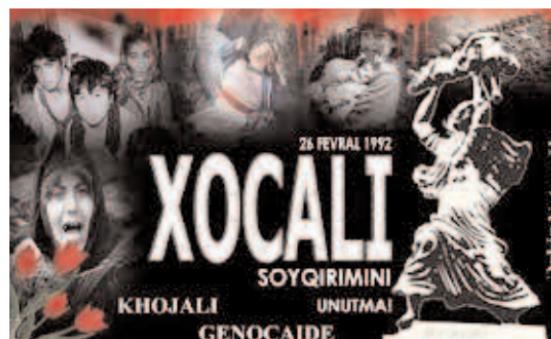
İllər öncə belə bir fikir yaz-
mışdım. Hər il qaysaqı qopan ya-
ranın sağalmasını bəzən insan
heç istəmir. Yenə qopacaq, yenə
qanıyacaq, nə faydası var ki...

Xocalı, hər il dərdin ve dər-
dim təzələnəndə xəcalət çəki-
rəm. Adının yanında belə başım
aşağıdır, ulu yurdum. Dünya in-
di-indi insafa gəlib adını Xatınla,
Songmıl ilə birlikdə çəkir...

Gec də olsa həqiqəti dilə geti-
rirlər.

İyirmi dörd ildir ki, nə qanını
almışım, nə də haqqını qaytarımı-
şıq. Amma darixma, bu torpağın,
bu yurdun Mübarizlərinin, Fərid-
lərinin, Əliflərinin əli tətikdə,
gözləri yoldadır.

Biz gələcəyik...

Təbrizi, Dərbəndi, İrəvanı,
Borçalısı, Qarabağı əsir olan bir
ananın halını bir anlıq təsəvvür
etdinizmi? Uğrunda şəhid olan
övladlarının üstüna sərdiyi tor-
paq ürəyinin hər qarışından qo-
pan iniltilərə dözmək, ürək istə-
yir, ürək.

Hafiz Təmirov,
polis mayoru